

Viết cho ch่าง, ĐÃ NĂM XUỐNG

LTS : Thân hữu Nguyễn Văn Chén bị thiệt mạng trong một tai nạn lưu thông năm 1983, để lại vợ dại con thơ trên miền đất Cali hiu quanh. Giờ đây niềm tin của người vợ, để cõi tiếp tục sống và dưỡng dục các con, như lời mong ước của người cha quá cố của chúng, là tình thương của phía bên chồng dành cho, nghĩa là các thân hữu điện lực. Và trong số các thân hữu, chị NV Chấp là người gần gũi nhiều nhất.

Xin giới thiệu với các bạn thân hữu bốn phương nỗi lòng của một người góa phụ.

Lần thứ năm em viết con số ngày tháng anh ra đi! Cũng như những năm qua từ Sài Gòn của những ngày tháng cũ em viết cho anh về những đoạn đường đầu khổ em đã trải qua.

Hôm nay em buồn lắm! Em không tài trưởng như thường lệ. Em mèn mang suy tư lắng về anh. Ở những giây phút cuối cùng hai đứa mình chia tay. Em chung như đau buốt từ tâm can. "Nhất nhát bất kiên như tam thu hé!". Giữa lúc đó đang thanh xuân, yêu đương đang nồng thắm mà mình phải chia tay, đau xót náo nỗi buồn này? Em vẫn thường cứ nghĩ: Nếu đừng đi, anh có thay đổi được số phận không? Tai sao chúng mình phải như thế này? Chén đi! vẫn cứ trăm ngàn câu hỏi, em muốn nói cùng anh, muốn hỏi anh. Sao em chẳng được trả lời? Đinh mèn khắc khe an bài cho, em điều cay nghiệt! Em có thể lâm đực những gì sức người lâm đực, em không thể kéo lại thời gian, em không thể xoay vông trái đất, để lùi lại, để trả lại cho em anh thân yêu. Em đã đến và đã quá muộn màng, sao anh không gắng đợi chờ em!

Hai đứa mình đã cảm thông với nhau và có cùng chí hướng: yêu nhau không chỉ để nhìn nhau, mà cũng nhìn về một hướng, tương lai của con chúng mình. Anh đã nói với em, mình lùi một bước để tiến lên ba bước. Con mình sẽ khỏe hơn, ta sẽ dành cho con ta những gì ta mơ ước thời niên thiếu. Con phải sống trong thanh bình, tương lai của con phải sáng lạn. Bố mẹ già cần phụng dưỡng. Hãy hy sinh cho những người thân!

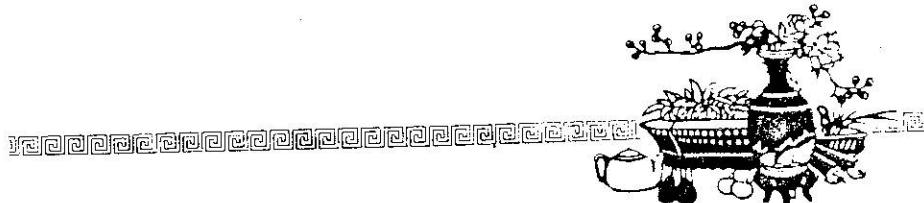
Anh đi là nửa phần đời em chết!

Em vẫn thường đến ngày tái hợp. Em chờ, em đợi, em lặn lội đi tìm. Đời không như em thường, em thường không như em mơ. Và mình đã ngàn thu xa cách!

Từ lúc xa anh, đêm về em đã ngủ trong nước mắt. Mỗi bình minh anh có thấy những giọt sương trên lá? Nước mắt này đã chảy trong đêm. Anh thân yêu ơi! Nhớ thường nào có thể nói, và anh có biết được nỗi bi thương của những ngày còn lại không có anh?

Những đêm chợt về sáng em thường băng hoàng thức giấc. Giờ oan nghiệt chia tay nhau là vĩnh biệt như ngày hôm nay. Hai đứa mình thao thức bao đêm, bao đau khổ chất chồng và giải pháp cuối cùng là anh đi trước. Anh đã dặn dò, sắp xếp làm sao, làm cái gì khi không có anh, vài tháng thôi, sau khi anh đi là em đi, mình sẽ gặp lại nhau.

Đêm cuối cùng nằm bên nhau, hai con đang say ngủ, hai đứa mình yên lặng, nước mắt cứ chảy dài... Thời gian như qua nhanh. Anh hỏi em còn gì nữa không, em nói đi, anh muốn nghe em, nói nhiều đi trước khi mình chia tay một thời gian, anh

và khi em ngồi trên boong chiến hạm Mỹ đã vớt được ghe em trên, đai dương em đã khóc vì vui sướng. Anh đi, mình sẽ gặp nhau! Con sẽ nhìn thấy bố, Hạnh sẽ không còn hỏi "Bố đi đâu lâu quá không về?". Em viết thư cho anh, long em tràn đầy hạnh phúc, anh sẽ yêu và quí em hơn. Ôi, bao ngày tháng đợi chờ, giữ mình cho trong sạch, em đem con về với anh như lời em hứa. Niềm hy vọng của em trao, dang như bợt biển trắng xóa trải dài theo sau chiến hạm tiến vào bờ trên mặt biển xanh, trong nụ cười, ánh mắt con thỏ...

Hạnh phúc mà em có được như bợt biển, bợt biển tan nhanh đi nhường lại cho đai dương màu xanh thẫm. Khi tàu cập bến sự im lặng cho em biết rằng em không đến được bến mơ, không bao giờ cõi hạnh phúc khi thư đi mà không có thư về, tin anh biến biệt. Hạnh phúc thật đã không bao giờ trở lại, dù rằng chỉ được nhìn thấy nhau!

nghĩ chắc là dài. Em chỉ biết khóc, nói thì biết bao điều để nói, em muốn anh yên tâm, việc nhà để em lo, em không lưỡng được thời gian, mà anh nói là dài, dài như thế nào, dài bao lâu? Em tin vào em, vào chuyện đi sắp tới sau khi anh đi. Trước giờ anh lên đường bao nguy hiểm chờ đón anh, em muốn anh an tâm về em, em im lặng. Em thì muốn nghe anh nói, hãy nói với em đi, em nghe đây. Trong nghen ngào anh nói. Cho đến nay em tưởng chúng như đó là lỗi trần trối. "Có 3 trường hợp có thể xảy ra: Nếu bị bắt, em ráng lo cho anh ra; anh tối nỗi rồi, sau đó em lo tiến hành việc đi đường ghe, cần thận lo cho hai con, tay em hai đường may mắn dài đậm nét, hai con sẽ hưởng được phước của em; nếu... - anh ngập ngừng - lỗi xảy ra cho anh điều gì..., tí như anh chết!". - "Anh có buôn phiền gì không?" - "Bi là anh quyết định, anh không buôn, thương em thôi; có gì, một mình em, hai con, thì cút khổ cho em làm! Có gì cũng vậy, phải cố đem hai con đi. Miễn em con vui sống là anh vui. Hai con còn quá nhỏ, nếu có ai đâm bọc, lo cho con, em hạnh phúc là anh mừng. Anh không làm được việc đó nên phải để em lại...". Em không muốn cho anh nói những điều xấu. Hãy tin đi, em có thể tự lo được, em sẽ đưa con đi sau, an lòng về em. Ráng giữ gìn bản thân anh, anh sống không phải cho anh mà cho em và con, chỉ cần hứa một điều là đừng thương ai ngoài em là đủ. Vâ em cũng vậy không thương ai ngoài anh...

Nước mắt cứ rơi đầy, anh lau nước mắt cho em trong khi mà nước mắt anh cũng chảy dài. Hay là thôi không đi, em nói. Không được, tiền bạc, ban bê, uy tín, không thể lui lại được. Anh đi, ráng đi, không lâu đâu, rồi chúng mình sẽ lại có nhau, chúng mình sẽ làm lại cuộc đời mới, hạnh phúc hơn, anh sẽ cho em tất cả những gì em mơ ước. Cười đi, cười đi cho anh may mắn!. Anh muốn nhìn thấy em cười khi anh đi. Vâ em đã cười khi em khóc! Anh đã hôn em trong nghen ngào, trong nước mắt. Khi tiếng còi báo hiệu châm dứt giờ nghiêm, tiếng xe chạy, tiếng tàu ghe trên sông Hâm. Tự vang lên là lúc anh sắp đi, tự nhiên hai đứa mình ôm lấy nhau, như không muốn rời xa. Em không muốn cho anh đi, mà sao không dám nói. Anh vuốt tóc em. Cảm ơn em! Anh đi nghe! Ráng giữ gìn sức khỏe, tối ngủ nhớ đóng cửa sổ, không có anh bình không ai lo. Trời Saigon tháng 4 thường nóng bức, phải mở cửa sổ để cho con mát lúc đầu hôm, tối anh đi làm ca đêm anh về anh đóng lại. Anh đi rồi, tối không có ai đóng cửa cho em. Bao nhiêu là kỷ niệm đậm đà bên nhau.

Từ lúc anh đi, Mimosa Hâm Tự không còn là thiên đường hạnh phúc nữa. Mà chỉ là những ngày dài đầy nước mắt của lo âu, nhớ thương và đợi chờ. Saigon, ngày 9 tháng 4, 3 giờ 30 sáng, hai đứa mình chia tay. Hôn hai con, anh cầm lấy tay Nguyễn luôn nghịch phá, vuốt má Hanh bùi bùi để thương. Vâ em thấy anh rời nước mắt. Vâ anh đã hôn em lần cuối. Ôi! Giờ oan nghiệt. Ngày thông khổ này đối con không có bố, và đối em không còn có anh...

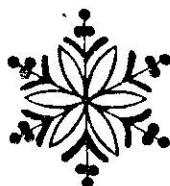
Sống không có anh, em vô cùng khó nhọc. Nào phải lo kế sinh nhai, lo cho con học hành, và vẫn luôn tìm đường, ra đi. Những lần đi hut, bị bắt bớ, mất tiền mua bắc em vẫn không buôn không tiếc, cứ một lòng nhất quyết phải ra đi. Bao sòng, bao đường, các tỉnh miền Tây, miền Trung em đã đi qua. Phải đi! Bằng mọi cách em phải tìm anh, dẫu rằng mình đã cách nhau nửa vòng trái đất. Em sống là vì anh vì con, cho anh và cho con...

Thái Lan những ngày tháng nóng bỗng đợi chờ trong tuyệt vọng. Phanatnikham
địa danh nơi đây dấu chân anh đã đi qua. Mỗi lần đi qua bản văn phòng UNHCR anh
đứng đó chụp hình gửi về cho em, em nghe lòng mình đau như cắt. Việc gì đã xảy
ra cho anh? Sao không thư cho em? Em đã quá cực khổ đi được đến đây mà! Lòng em
như oán trách, và bao câu hỏi cứ chất chồng. Anh thân yêu đi! có biết không, mọi
người quanh em đều hạnh phúc, còn em thì lùi thui lên chua. Em đã khóc. Vì sao?
Tại sao?

Đồi núi Bataan chập chùng sương mù buổi sáng. Còn mưa dầm lâm đìuống lầy
lội. Em đi tìm từng chút một những nơi dấu chân anh đã qua. Em đã lên chùa, em
vào doan quán GĐPT Long Hoa. Em gặp vị sư người Anh, tất cả... Nơi đây, anh thân
yêu, bao nhiêu dòng lệ chảy, như những suối nguồn, như những dòng sông tuôn vè
biển cả, biển rộng mênh mông và nối buôn ài em thi bát ngát... Anh thân yêu đi,
một ngàn lời em gửi sao không gắng đợi chờ em?

... Năm ngoái, khoảng thời gian này em về nói anh đã ở. Và cũng ngày này
năm ngoái, em ngồi khóc bên mộ anh. Sự thật phũ phàng đau đớn. Em đến thi anh đã
đi rồi, mãi mãi không còn thấy nhau. Anh năm yên không nói, em thi phải đìuống đau
với bao nỗi khó khăn mới. Cuộc sống hoàn toàn xa lạ, em và con bơ vơ ...

Làm sao sống mà không nhớ?
Làm sao sống mà không cần thương?

Em không cõi nhớ, thi bớt cho em niềm thống khổ, em không cần thương để
mãi mãi là của anh. Trong hủ vô anh có hiếu, đê sống với muôn vạn phúc tạp của
nó. Hãy giúp cho em thêm nhiều nghị lực để em lấy lại niềm tin yêu vui sống. Vì
con. Vì những ngày tháng cũ của hai đứa mình. Em sống cho trọn kiếp tao đây này.
Vì những ước vọng của anh và em, em sẽ cố gắng lo cho con mình, con-chá-tinh-yêu
hạnh-phúc. Em vừa làm mẹ, vừa làm cha. Lẽ ra, em phải ở đó, ở thành phố đây kỵ
niêm, ai oán, xót xa. Để được đi qua cây cầu oan nghiệt đến nghĩa trang thăm anh
mỗi tuần, thi thăm với anh trong lòng đất. Anh yêu thương, em vẫn yêu anh như
thuở nào... Thủ lỗi cho em khi em không cõi ở đó đốt cho anh nén hương tưởng nhớ.
Em tin rằng anh hiếu vì sao em đi. Tuy xa nhưng em suy tưởng thật gần. Anh vẫn ở
bên em. Anh vẫn đi với em mỗi sáng, tối trường. Cuối tuần, anh vẫn cùng em và con
đi dạo phố. Em về đây như lỗi anh nói trong thư cuối cùng "Em qua rồi chúng mình
về Cali ở cho ám áp hơn..."

Hãy cho em niềm tin, đê sống, đê nuôi con, và đê hướng dẫn con nên người.
Em vẫn tin, anh linh thiêng ấp ủ tình em và hai con thơ-dại.

Chén đi, có nghe thấy em nói gì không? Em yêu anh trọn đời!

Calif ngày 9 tháng 4, 1985

KIM NGUYEN